

שעור הל במלאכת התרגום

משנכנס. מסחר ותעשייה לשנתו החמישית הנהיגה בו המערכת תרגום נרמני של אי-אלה מאמרים. מרגז זה הבא, כנראה, להכניס את הציוני שאינו זקוק לשפת עבר, באויריהשאלות המנסות רוח בחלל עולמנו הכלכלי והמשקי, נחן מעם לשבת. אולם כדאי היה, כי התרגום הזה יהא נעשה בדיוק, אנכ סקירה במלאכה-תרגום של המאמר, לשאלות היותי (נליון נ) נתברו לי אי-דיוקים, המעוררים רושם, כי לא מיוחס הדעת בא הדבר.

בעל המאמר דן במועצה האחרונה של ההסת"ו ומוצא, כי לא היו בסופה אלא החלטות הדורשות במסגרת מאת ההנהיג להנדיס את האמצעים לסיוע מחומרי העבודה עד 200.000 ליי"ט. אח"כ קובל הוא על אשר, לא נמצא אלא אחד מחברי המועצה—מר לופט—אשר הטיל ספק בכוהן של מאתים אלף אלה לעקור את המשבר משרשו ולאחר שנמסרת הצעתו של לופט, נמצא כתוב: ומובן הוא הדבר שדרישה כזו—שהנשמתה עלולה להביא פירות רק כעבור 2-6 שנים—מונחת כיום, שהרי אין בה כדי להקל את מועקת השעה. אעפ"כ יש לציין את ההפסד הנגרם ע"י כך להבראת המשק העברי.—מתוך האור דברים זה נראה אמנם, שאין דעתו של הכותב נוחה ממחלף הענינים במועצה, אלא מבין הוא, שמועקת השעה הרובצת בכל כבדה, היא שמכריחה לכך, והנה בחרנום לבש הדבר צורה אחרת במקצת: ראשית נתוספה ההערה, שמשתחפזי המועצה—זולת האחר כמובן—היו סבורים, כי, במסופ זה אפשר להביא את זוסר העבודה לירי פתרון מוחלט לאין שארית; שנית צוין, כי לנווט, המיה כלפי ההשגה הנו הנוחה קצת יותר מדי (bequem בע"ז) ושלישית מופר, שאמ"גם, מוכן הדבר, כי הסכויים לנמיעות, אשר רק כעבור 8-6 שנים וכו'—אולם סיפא-דקרא שונה ממקורו העברי ונאסר בו, כי על כל פנים מראיב לנכני פרוצסי-ההבראה הכלכלית, שאף דעת יחיד זו המצדדת בזכחה של שיטה פרודיקטיבית באמת, נשארה עוובה לנפשה ונתקבלה, מה אחד ממש, החל-טות, אשר פסחו לנמרי על המהות המרכזית של הפרובלימה—כל אדם הקירא את הדברים לחוטו יוכל להבין, שמתוך ההערכה, שניחנה בלשון אשכנז, מתקבל רושם אחר במקצת, כי מוסבר מכאן, שמועצת ההסת"ו הצטיינה במין צמצום אופק מיוחד, במין רצון להסת"ו סק בתפיסה נוחה, הנוררח אחריה ממילא הליכה עפ"י קו טובהק של Bequem-lichkeit. נשאלת אימא השאלה: למה וביע חלקי של הקורא העברי למה לא

ימפרו גם לו, את אשר אומרים על אוני הקורא הכועזי? והנה גם זאת: הסוקר דן בעניני הכביש פ"ת—ת"א וברבר, ה, הבראה של סויב ומעיר; אנו מציינים את הדבר בתקוה, ששני המאורעות ישמשו תרים בפני סויב בפני כל עקות של משבר, עד כמה מבוססת הקיתנו זו—ימים יגידו, בשפת-אשכנז נמצא בשביל זה דפוס אחר הא"סר; אנו מציינים את שני המאורעות האלה כערובה, שבמשך החדשים הקרובים לא יתחדד חוסר-העבודה הכללי לרגל משבר נוסף בסויב, עד כמה נחן לחוות מכאן הוצאות לאופטימיזם—ימים ידברו, וכאן חייבים אנו לתבוע את עלכונו של הקורא הנרמני: שלמה לא ידע גם הוא כאחיו, הקורא העברי, כי הקיתו של בעל המאמר הוא וכו' וכו' על ערובה, ולמה יוגר לו על איות אופטימיזם של מי שהוא סחם, בעוד שהקורא העברי שומע את המלים היוצאות במפורש: תקותנו, התקוה של המחבר והסת"ו ערכת משמע.

ולבסוף אוסיף גם בדבר הסוכנות. שעליה נכתב: בתנאים קשים כאלה הרי שורת השכל נוחתה, שהיריעות על היסכם בדבר הסיכנות החקבלנה בשביעת רצון, ואולם יש לציין, שער עתה נמנע הצבור מלחיות דעה מסוימת בענין זה. בקורו של פ, וארבורג בארץ צנן את הרוחות והרם את, הלום המליונים, מהפרטים הידועים עד עכשיו יש לראות רק, שההסכם מצריך עבודת-הכנה מרו-בות ומפעם זה באה גם האכונה בהוגים שונים, לא אבוא בזה להוכיח על פני הכותב, כי הצבור באי—עד כמה שהעתונות העברית משמשת לו כלי מנמא—לא נמנע דוקא וכו' אלא, אדרבא, הוא הביע את דעתו זו וגם בצור-רה פחות או יותר מסוימת, כמו כן לא אשאל, מנין לו היריעה על האכוד בה שבחונים ידועים, אם באמת הצבור נמנע? כלום אין החונים הללו חלק מאותו הצבור שנמנע וכו'? ובשלמה שפר חלקו של הקורא הנרמני והוסבר לו, ויתר על כן נודעת גם אכונה, משום ששמותיהם של ברנדים, סימון וכו', שמצפים לרם משכבר, לא חזקרו בקשר עם המשלחת הזו נשל הסיכנות, מליאה היא, שצריכה בירור; לקורא העברי מספרים, כי עם היריעות על ההסכם ירדה אכונה, משום שעבר דות ההכנה המרובות וכו' כתוב בפירוש לעיל: מטעם זה ולקורא הנרמני מודיעים על מצב לנמרי אחר...

האם לא מצוה להזחר ולדייק בדברים, אפילו אם הם מיועדים לו, אכסי פורט?